

РЕШЕНИЕ

№ 1974

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1891** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Т. А. А. П.- гражданин на В. срещу Решение №499/01.02.2021 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. П. Т. А. - гражданин на В..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални факти и по същество представляват липса на мотиви., като в хода на производството се е опитала подробно да изясни причините, поради които е напуснал В. и неправилно административният орган е приел,че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Т. А. А. П. редовно и своевременно призован, се явява и с помощта на преводач от английски език- В. П. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат

И.,редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юриконсулт Ч., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана , се представлява от прокурор К., който изразява становище за основателност на предявената жалба и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 21.08.2020 година оспорващият депозирал молба за закрила до ДАБ към МС на РБ.

След регистриране на молбата, оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че имената са му А. П. Т. А., гражданство В., етническа група–други, образование висше, по религия католик, професия студент, владее езици испански и английски, нежен е, снета му е Евродак дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организациите,които предоставят правна помощ.

На 09.09.2020 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач от инспански език П. А., няма комуникативни пречки, не съществуват пречки от друг характер, посочил е, че не е използвала фалшива самоличност, единственият документ,който има е лична карта, живее в [населено място] сам, а хората ,които са му предоставили къщата живеят в А., последният му адрес е [населено място] и само там е живял, напуснал е родината си легално със самолет на 20.11.2018 година директно за България, не преди това не е напуснал В. , защото не е имал нито средства, нито възможност, откакто е в България не се е връщал във В., като целта му била да се махне от В. и да намери сигурно място за живеене, като е познавал хора, които живеят в България, които са могли да му помогнат, от пристигането си в България помагал на хората, които са го приели тук, учил български, но не е могъл да си намери работа поради положението му , не е подавал молба за закрила в друга Държава –членка на ЕС, няма близки и роднини в Държави- членки на ЕС, семейството му е останало да живее във В., като единствено баща му, който е механик работи и се опитвал да донесе пари, бил е заплашван от групировки в страната му, имал е проблеми с „Колективосите“, които въпреки, че не се водят към правителството, всъщност представляват част от държавната структура и работят с полицията, освен всичко, което е изложил- в страната му на произход липсват услуги- няма никакви здравни услуги, в болницата дори няма хартия, на която да те регистрират, може да си умреш от много неща, но най- смъртоносни са „Колективосите“, не е ходил в болница след като е получил фрактура от „Колективосите“, той сам си е плащал частното обучение, не е правил опит да се премести в друга част на страната , защото там положението е още по- зле, основните човешки парва във В. не са гарантирани и поискал предоставяне на международна закрила.

Със Заповед № РД-05-803/14.12.2020 година Председател на ДАБ към МС на РБ

делегира на Д. И. – Заместник- председател на ДАБ правомощията по чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и делегира и правата по чл.48,ал.1,т.2,т.3 и т.4 от ЗУБ.

На 21.12.2020 година интервюиращ органа при ДАБ към МС на РБ депозиращ становище до Председател на ДАБ, с което предложил да бъде отказано предоставянето на международна закрила на оспорващия.

На 01.02.2021 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 499, с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на А. П. Т. А..

Решението е връчено на 10.02.2021 година на оспорващия, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводача В. П..

От показанията на свидетеля Б. Е. М. Ч.- Посланик на В. в РБ се установява кога и по какъв начин оспорващият се свързал с нея и за какво.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване/ предвид това,че съдът възстанови срока за обжалване на решението.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №499/01.02.2021 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, , на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председател на ДАБ е делегира правомощия за издаване на решения по реда на чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ. Съгласно чл.52 от ЗУБ (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 година/ Председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. / като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се

характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Д. И. заема длъжността- Заместник-председател на ДАБ към МС. Следва да бъде посочено, че с Преходните и Заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА УБЕЖИЩЕТО И БЕЖАНЦИТЕ(ОБН. - ДВ, БР. 89 ОТ 2020 Г.) в § 55 е посочено, че започнатите до влизането в сила на [този закон](#) производства се довършват по досегашния ред.

При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 21.08.2020 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване на разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 21.08.2020 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 21.08.2020 година и то лично в съответствие с разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от испански

език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от испански език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по

националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23,ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявен/в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58,ал.3 от ЗУБ според която, молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата, на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от испански език и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Нормата на чл.22, т.8 от Закона за правната помощ, правната помощ се предоставя на лица, търсещи международна закрила по реда на [Закона за убежището и бежанците](#), за които предоставяне на правна помощ не се дължи на друго правно основание и нормата не визира като абсолютно основание фактът, че лицето е търсещо закрила и този факт сам по себе си да доведе до безусловно предоставяне на правна помощ. Няма как фактът, че едно лице търси закрила да доведе до задължителност на предоставяне на правна помощ по реда на чл.22, т.8 от ЗПП, защото на първо място ЗПП визира кръга от субекти, които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това, нито в ЗПП, нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила, и то без изрично искане от страна на търсещия закрила, административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Нещо повече дори, съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата, на кандидатите се дава възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение, а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Както при подаване на молбата, така и при всички последващи действия във връзка с молбата, му е осигурен преводач и на проведеното интервю също е присъствал такъв и то от испански, които владее оспорващият. Този факт се потвърждава от подадената първоначално молба за закрила, депозирана и написана лично от него на испански език, последвалите депозирани молби от страна на оспорващия – също на испански език, проведеното интервю е на испански език, който той е посочил, че владее. Още при регистрацията на оспорващия по реда на

чл. 61, ал. 2 ЗУБ/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее английски и испански . Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил испански и английски като езици, които разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език.Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила е гражданин на В. като официалният език е испански, но оспорващият е заявил, че владее езиците английски и испански. Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била венецуелският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на испански език, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил, че няма пречка П. А. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира испански език. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца испански език, текстът му е прочетен на испански език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по чл. 63а, ал. 6 ЗУБ и чл. 12, ал.1, б. "б."от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена.Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), ,а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от испански език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството,проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност,осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да

представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводача от испански език. Производството е приключило без забавяне, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсещия закрила и срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ - в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си В. легално през 2018 година със самолет и с твърдения за извършени спрямо него заплахи от групировката „Колективоси“ поради политически причини и класова вражда. Обосновано административният орган е приел, че тези изтъкнати от търсещия закрила събития са се случили в началото на 2018 година, след като в края на 2017 година е взел участие в мирни демонстрации срещу Правителството в родния му град, но той е напуснал страната си на произход едва в края на 2018 година и през този почти едногодишен период, оспорващият е продължил да живее в квартала си в западната част на К., който според думите му е проправителствен и същевременно се контролира от проправителствена въоръжена групировка, която вече го е възприела като „Класов враг“ и „Опозиционер“, като от приложената Справка от 25.11.2020 година на Дирекция „Международна дейност“ е видно, че такива групировки съществуват и са атакували демонстранти, административният

орган е приел ,че след като тези опасни хора знаят къде живее той,е нелогично да не го потърсят в дома му, а просто да обикалят наоколо и да разпитват за него и той да продължи да живее необезпокоявано една година след участието в демонстрациите. Посоченото от страна на оспорващия , че хора на тази групировка са го нападнали и обрали, и са му нанесли побой, сочи на криминална проява, а не политически обоснована заплаха. Оспорващият е поискал предоставяне на международна закрила едва две години, след като е влязъл в РБ , като посочил, че не бил наясно как работи имиграционната система в РБ. Нещо повече дори едва през 2020 година оспорващият е потърсил помощ от страна на Посланика на В., който бе разпитан в РБ/ и то именно за да може да му съдейства да си намери работа да го свърже с адвокати, които могат да му обяснят процедурата за пребиваване в РБ и едва след като той се е свързал с адвокати е подала молбата за закрила в РБ, като посочва, че целта му да си намери работа и да живее нормално в РБ

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а „статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец,както и да определят съдържанието на международната закрила,доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II,озаглавена„Оценяване на молбите за международна закрила“,определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен,биха могли да бъдат считани за преследване,като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът,че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“,освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило.Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат- държавата, партии или организации,които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти,ако може да бъде доказано,че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации,не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните

предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване, като в член 10 от Директивата, озаглавен „Мотиви за преследване“, който също е включен в глава III, гласи в параграф -При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание. Но от проведеното интервю, не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец. Общото твърдение, че е напуснал родината си В., защото групировката „Колективоси“ са обикаляли около дома му и са разпитвали за него по повод участието му в протести на студентите, не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал В. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действията на преследване или потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплахата. Напротив- ако е имал сериозни заплахи от каквото и да е естество/ а той самият сочи, че не е имал лични заплахи/, то възниква въпросът как легално е напуснал родината си и е дошъл в РБ.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е

видно, че оспорващият е напуснал родината си и е дошъл в РБ в края на 2018 година, но е поискал предоставянето на закрила едва на 21.08.2018 година- почти две години след пристигането си в България и мотивира молбата си, че във В. няма никакви услуги- нито здравни, нито други. Общата обстановка във В. сама по себе си не дава основание да се приеме, че е налице опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, още повече, че причината да дойде в РБ е момиче, с което той има връзка и цели да си узакони престоя в РБ.

Законосъобразно Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си В. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал В. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и е подал молба за закрила почти две години след като е пристигнал в РБ и представената бежанска история е противоречива и недостоверна.

От приложените две Справки за ситуацията в страната му на произход- В. видно, че **В. официално Б. република В.** е държава в северната част на [Ю. Америка](#). Граничи с [К.](#) на запад, [Б.](#) на юг, [Г.](#) на изток. Столицата на страната е град [К.](#), намиращ се на брега на [К. море](#). Бреговата ѝ ивица е с дължина 2800 km и включва множество острови в [К. море](#), а на североизток се мие от [А. океан](#). К. острови [Т. и Т.](#), [Г.](#), [К.](#), [Б.](#), [А.](#) и [П. А. острови](#) се намират близо до крайбрежието на В.. Територията на страната обхваща около 916 445 km² с население от около 29,1 млн. души. В. е страна с изключително голямо биологично разнообразие, с хабитати, вариращи от [А.](#) на запад до тропическите гори на [Амазонския басейн](#) в южната част, през обширните равнини ([лянос](#)) и К. бряг в централните части до делтата на река [О.](#) в източната част. енецуела е федерална президентска република, състояща се от 23 щата, столична област (включваща К.) и федерални зависими територии (включващи островите около бреговете на страната). В. е сред най-урбанизираните страни в Л. Америка;^{[3][4]} по-голямата част от венецуелците живеят в градовете на север,

особено в столицата К., която е най-големият град. В. е член-основател на [Организацията на обединените нации](#) (1945 г.), [Организацията на американските държави](#) (1948 г.), [Организацията на страните износителки на петрол](#) (О.) (1960), [групата на 15-те](#) (1989), [Световната търговска организация](#) (1995 г.), Б. алианс за Америка (ALBA) (2004) и на Съюза на южноамериканските нации (У.) (2008). Преди слабо развит износител на селскостопански стоки като [кафе](#) и [какао](#), днес В. е водещ производител на петрол. Пресищането на световния пазар с петрол през 1980-те довежда до дългова криза и продължителна икономическа криза, по време на които инфлацията достига връх от 100% през 1996 г. и равнището на бедността се качва до 66% през 1995 г., а нивото на БВП на глава от населението спада до нивата от 1963 г. Петролният бум след 2001 г. увеличава значително държавните приходи и подобрява финансовата ситуация, но ефектите от кризата в края на първото десетилетие на 21 век причиняват нови проблеми на В.. На 6 декември 1998 г., с подкрепата на голяма част от населението на В. идва на власт У. Р. Ч. Ф.. Той има специфични възгледи относно частната собственост и национализацията. Отношенията към него са много противоречиви. С едни страни той е в много добри отношения, а с други открито заявява своето неодобрение. В самата В. хората също се делят в отношението си към него. За най-бедните слоеве на обществото той е човекът, който ги е спасил от мизерията, давайки им земя и възможности, но от друга страна го ненавиждат хората, които по един или друг начин са ошетени от неговата ексцентрична политика. Една от основните критики към неговото управление е склонността му да взима от богатите, за да даде на бедните, защото това преразпределение на блага се приема като нарушаване на правото на всеки човек да притежава неприкосновена частна собственост.

Въпреки политическата нестабилност използването на насилие от страна на силите за сигурност и въоръжени проправителствени групи, наречени „Колективоси“ по време на демонстрации, както и на сериозни злоупотреби от страна на същите спрямо цивилни граждани, в страната не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на ЕС и не е установен реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства при връщането си в посочената от него страна на произход, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп, както и да се установи итам. Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б.”в”, във връзка с чл.2,б.”д” от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия В. е видно, че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно доклад на ВКБООН за „ Правни

съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин е подал молба за закрила едва 2 години, след като е пристигнал в РБ и след като не е имал възможност да има достъп до пазара на труда, а и нещо повече- напуснал е родината си легално със самолет и то за България ,като целта му не е била да потърси закрила, а да дойде при приятелката си, която е в РБ. Заявеното от оспорващия във връзка с личното положение във В. е недостоверно и неподкрепено с никакви доказателства.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот Твърдението му, че във В. има труден достъп до здравни услуги, по никакъв начин не може да доведе до извод, че спрямо него са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Т. А. А. П.- гражданин на В. срещу Решение №499/01.02.2021 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. П. Т. А. - гражданин на В..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

